

Krisztus élő levelei

T. Austin-Sparks

A Korinthusiakhoz írt második levél második fejezetének tizenhetedik versétől olvassuk:

„Mert nem vagyunk olyanok, mint sokan, akik nyereszkednek Isten igéjével, hanem tisztán, mintegy Istenből szólunk Isten előtt, Krisztusban. Kezdjük ismét ajánlani magunkat? Vagy talán mint némelyeknek, nekünk is szükségünk van hozzátok szóló vagy töletek kapott ajánlólevelekre? A mi levelünk ti vagytok, beírva a szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember, mert meglátszik rajtatok, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tintával, hanem az élő Isten Szellemével írva, nem kőtáblákra, hanem a szív hústábláira.

Ilyen bizodalmonk van Krisztus által Isten iránt. Nem mintha magunktól alkalmasak lennénk arra, hogy saját magunk eldöntsünk dolgokat. Ellenkezőleg: a mi alkalmas voltunk Istentől van, aki alkalmassá tett minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem a betűé, hanem a Szellemé, mert a betű megöl, a Szellem pedig megelevenít.

Ha pedig a halálnak betűkkel kőbe vésett szolgálata annyira dicsőséges volt, hogy Izráel fiai nem tudtak Mózes arcára nézni arcának múltó dicsősége miatt, hogyne volna még inkább dicsőséges a Szellem szolgálata?” (2Kor 2,17-3,8).

A gyülekezet szolgálatával kapcsolatos levél és dokumentum egy újabb szakaszához érkeztünk. Ma este ezt az élő levelekkel és ajánlólevelekkel foglalkozó részt fogjuk megvizsgálni, és megláthatunk majd – ha ugyan máris meg nem láttunk – valamit abból, hogy milyen természetű az a szolgálat, melyet az Úr népe végez.

Vizsgálódásunk elején rámutattunk, hogy az egész levél során sok minden utal azokra a szenvedésekre és gyötrelmekre, melyek Pál apostolt a korinthusi gyülekezet részéről, vagy legalábbis annak egy részétől érték. Nehéz lenne elhinni, hogy az egész gyülekezet ilyen lett volna, de egy részére történik utalás. Nem tudjuk, mekkora rész volt ez, mindenesetre nagy lehetett és elég súlyos ahhoz, hogy Pált ennyire foglalkoztassa, és megírja miatta minimum ezt a két, jelentőségteljes levelet; mert mindkettő a vele szembehelyezkedők hozzá való viszonyulásával foglalkozik.

Péterről nem tudjuk bizonyosan, hogy járt-e egyáltalán Korinthusban, de hogy volt egy „Péter-különítmény” köztük, úgy vélem, elég sokatmondó, sőt, a helyzet kulcsát jelenti. Nem tudunk tehát arról, hogy Péter lett volna Korinthusban, mégis volt egy csoport az ottani gyülekezetben, amely azt mondta: „Mi Péteré vagyunk”. Úgy vélem, ez a judaizálók tevékenységét jelzi, akik Pált követték mindenfelé, amerre csak járt – elmentek minden egyes gyülekezetbe, hívók minden közösségébe, mely Pál szolgálata nyomán létrejött, hogy kételyt, bizalmatlanságot ébresszenek vele szemben a gyülekezetben. Nyomorult egy ténykedés, szánalmas, megvetendő munka, de ez történt. És tudjuk, hogy más gyülekezetekben, mint pl. Galáciában és máshol is, erre konkrétan történik utalás. Ez a Péter dolog pedig a judaizálók munkájára látszik utalni, mert Péter a

körülmetéltség apostola volt, azaz a zsidóké. És míg Péter egyáltalán nem értett volna velük egyet – ezzel a csoporttal, akik azt mondták, ők Péteré, mégis léteztek, és befolyással bírtak. A judaizáló párt befolyásolta ezeket az embereket, mondván, „nézzétek, Péter volt az első és legnagyobb apostol, ő szólalt fel pünkösöd napján, és igazából ő, Péter a nagy ember, aki már ott volt a kezdetekkor. És Péter a zsidók apostola, ez a Pál meg elfordult ettől a területtől, a zsidóktól, és a *pogányokhoz* ment. És most ide jött!” A *pogányok* – figyelitek ezt a szót? És látjátok, mi történt. És ez a kovász, ez a gonosz kovász megkelesztette a gyülekezetet Korinthusban. És ezért jelen volt a hívők között ez a nyomorult, szálnalmas, alávaló tevékenység, hogy aláássák Pál apostol személyét és szolgálatát.

És elég nyilvánvalóan az egyik vesszőparipájuk ez volt: „Pál vajon hozott-e valaha is ajánlólevelet a jeruzsálemi gyülekezettől? Láttátok valaha a szolgálati bizonyítványát, amelyet Jeruzsálemtől kapott?” Jeruzsálemtől, nem Antiókhia-tól. Antiókhia-ról nem mondhatták volna ezt, Jeruzsálem azonban a zsidósággal kapcsolatos. „Láttátok valaha is a bizonyítványát, láttátok az ajánlólevelét? Jött-e úgy valaha, hogy volt nála bármi is Jeruzsálemből, amellyel igazolhatta volna apostolságát? Hát persze, hogy nem, sosem láttatok semmi ilyet, mert nincs neki. Jeruzsálem nem adott neki felhatalmazást. Jeruzsálem nem igazolja az apostolságát. Jeruzsálem nem rendelte őt a szolgálatra. Nincs ajánlólevele. Nincs semmilyen igazolása a felhatalmazásáról.”

Pál apostolnak tehát ezzel kellett szembesülnie. A dolog megsebezte, mélyen megsebezte, mint sok más egyéb, amit nem említettünk, de amire történik utalás ebben a levélben. Nagyon nagy fájdalma volt, mert, tudjátok, elvégre ez a gyülekezet mindent, ami Krisztusból volt, neki köszönhetett. Pál volt az, aki szenvedett értük. Ő volt az, aki két éven át szolgált közöttük éjjel és nappal. Ő volt az, aki odaadta értük az életét, és természetes – hiszen ember volt, és a buzgósága, a szellemi buzgósága miatt, természetes, hogy az ilyesmi igen fájdalmasan érintette.

Így reagál tehát: „Vagy talán, mint némelyeknek, *nekünk is szükségünk van ajánlólevelekre?*” Némi szarkazmust vélek felfedezni abban, hogy „mint némelyeknek”, de ezt rátok bízom, hogy végiggondoljátok. „Mint némelyeknek... nekünk is? Szükségünk van ajánlólevelekre? Tényleg papírral kell igazolnunk az apostolságunkat? Ez kell ahhoz, hogy elfogadjatok – egy darab papír? Ez tesz minket hitelessé? Ti, ti vagytok a mi ajánlóleveleink. Nézzetek magatokra! Ki vezetett benneteket Krisztushoz? Hogyan ismertétek meg az Úr Jézust? Ki volt az Ő eszköze, aki üdvösségre vezetett titeket?” Nem Péter volt az, és nem is Apollós. Nem válaszolta meg, csak feltette a kérdést, és rájuk hagyta, hogy megválaszolják. „Nézzétek meg magatokat, és nézzétek meg, honnan indultatok; nézzétek meg, mitek van Krisztusból, és mit tudtok Krisztusról; és hogy mit jelent nektek Krisztus, és úgy válaszoljátok meg a kérdést a szívetekben: hogyan lett ez nektek? Írásos bizonyítékra van szükségünk? *Ti vagytok* az írásos bizonyíték, *ti magatok vagytok* a levél! És nem rólunk szóló levél.” Figyeljük meg, így mondja: „vigyázzatok, nem magunktól, mi nem vagyunk alkalmasak önmagunktól”. Pál magát nem tartja nagyra; ő csak eszköz, edény, amit használnak. Leértékeli magát, és azt mondja: „*Krisztus* levele. Ti nem Pált és tanítását képviselitek – nem annak az igazságnak vagytok propagandistái, amit ő hirdet. Ti nem egy pálista klikknek vagy csoportnak vagytok a tagjai. Ti *Krisztus* levele vagytok, Krisztusnak a levele.” Ez az egyedüli ajánlólevél, ez az *igazi* bizonyítvány.

Az emberek ugyanis nagyon sokra tartják ezeket az egyéb dolgokat: a hivatalos támogatást Jeruzsálemből vagy bárhonnán; az emberek általi kijelölést, a kinevezési okmányt. Nagyon sokra tartják ezeket, van azonban valami, ami nélkül mindezek semmit sem érnek, és semmit sem jelentenek. Nem ezek tesznek bennünket hitelt érdemlővé, nem adnak megbecsülést, sem illetékességet, sem tekintélyt. Az egyetlen igaz bizonyítvány az, ha az emberek látnak minket, és Krisztust olvassák. Mi Krisztus levele vagyunk, ők pedig Krisztust olvassák – nem valakinek a tanítását, nem valakinek a nevét. Lehet, hogy óriási mennyiségű tanítás van a fejünkben, mindent megszereztünk a hosszú évek alatt meg a sok konferencián, de ha az emberek nem olvassák Krisztust, amikor minket látnak, akkor az egész semmit sem ér. Ezt tartsuk észben. Akikkel egy fedél alatt élünk, olvassák-e Krisztust? Fel tudják-e ismerni, észre tudják-e venni Krisztust az életünkben? Vagy a munkatársaink? Ugyanis ez a mi szolgálatunk.

A szolgálat nem a gyülekezeti teremben vagy az összejövetelen történik az Úr napján vagy más, különleges alkalmakkor, hanem a szolgálat az otthonunkban zajlik – itt vagyunk a legjobban olvashatók. Olvassanak bennünket; ez a lényeg, ahol éppen dolgunk van; ez a lényeg bárhol, ahol vagyunk. Akárhol is legyünk éppen, az a mi szolgálati helyünk gyülekezeti és annak tagjaként. A szolgálat pedig az, hogy olvassanak bennünket – és ne aggódjunk, olvasnak bennünket. Olvasnak, akikkel egy fedél alatt élünk, olvasnak, akikkel egy munkahelyen vagyunk, mind-mind olvasnak bennünket, felmérnek magukban, megfigyelnek, eldöntik, milyennek tartsanak. És vajon mire jutnak magukban? Olyanok vagyunk, akikkel nehéz együtt élni, együtt dolgozni; kellemetlenek, zsémbesnek tartanak? Értitek, ugye? Vagy pedig Krisztust olvassák? „Krisztus levelét” – mondja Pál.

Úgy vélem, nagyon valószínű, hogy Pál nem csak azokra a kőtáblákra gondolt, melyekre az Úr felírta a törvényt, és Mózesnek adta, hanem volt valami, amit Pál elég jól ismert, ami csak az utóbbi években vált világossá. Emlékszem, talán vagy negyven vagy még több évvel ezelőtt, kezembe került egy könyv Dr. Deichmanntól, a nagy német tudóstól, a címe *Egyiptomi szemétdombokból* volt [*From Egyptian Rubbish Heaps*; a könyv szerzője James Hope Moulton, a kiadás éve 1916]. Arról szólt, hogy miket fedeztek fel ásásokon, és rengeteg új dolgot lehetett megtudni arról, hogy milyen volt az élet régen.

Ásni kezdtek tehát az egyiptomi szemétdombokban, és amikor az aljukról hányták ki a földet, rengeteg törött agyagcserepet találtak, a cserépdarabokon pedig írás volt. És amikor megfejtették az írást, rájöttek, hogy levelekből valók. Amikor pedig összeillesztették a darabokat, teljes leveleket kaptak. Görög és római levelek voltak köztük. Úgy kezdődtek: „A nagyságos ennek és ennek”, utána valamilyen udvarias kifejezés, nem az Újszövetség nyelvezetében, hanem valahogy így: „áldás rád”, nyilván valamelyik istentől. „Nagyságodnak, az istenek áldása legyen rajtad, boldogság és békesség neked!” Ez már hasonlít Pálra, ugye, ahogyan a leveleit kezdi! Mert pontosan ilyen formulával kezdődtek akkoriban a levelek. A törött cserépdarabokat pedig görögül osztrakonnak nevezték – ebből származik az angol *ostracism* szó, amely száműzést, kiközösítést jelent –, tehát ezekről az eldobott cserépdarabokról beszélünk. Úgy vélem, Pál erre gondolt, amikor itt írta ezeket. Igen, kidobott, elvetett – vagy használhatok másik szót: kihajított valakik. Pusztán agyagcserep-darabok, de nem halott porcelán, agyag- vagy cserépedény – hanem élő levelek, akiket ti szemétdombra hajítottatok, eldobtatok, megkérdőjeleztetek, *de* akik Krisztus levelei.

Nagyon gyakran ez a két dolog együtt jár a világ részéről, és lehet, hogy – a korinthusiakhoz hasonlóan – sok keresztény részéről is, hogy valakit lejáratnak, hiteltelenítenek, meggyaláznak, félredobnak, a szemétdombra hajítanak, visszautasítanak, de az a valaki Krisztus levele. Ugyanis ilyesmi megtörténhet Krisztus leveleivel. Meg is történt Pál apostollal is Korinthusban: kétségbe vonták, meghatalmazás nélküli, hamis apostolnak tartották, gyalázzal illették. „Milyen súlyos leveleket tud írni! Levelei súlyosak, de a személyes megjelenése silány és szárnalmas. A prédikálása meg nem ér fel a mi görög szónokainkkal!” Pál pedig elismerte: „Az én beszédem és igehirdetésem nem az emberi bölcsesség megejtő szavaiból állt. Rendben, mondjátok, amit akartok az igehirdetésemről, kérdőjelezzétek csak meg. Ami a személyemet illeti, jól ismerem a testi gyengeségeimet, és tudom, hogy a megjelenésem nem nyűgöz le titeket túlságosan; mondhattok erről, amit csak akartok, még akár igazatok is lesz.” És az összes többi, amit még mondtak, és sok minden föl lett jegyezve. De, drága barátaim, ma, *ma* mi van ezzel a cserépdarabbal, ezzel a számkivetett emberrel, mi van vele? Krisztus levele ő? Élő levél-e?

Észre fogjátok venni, hogy Pál ezt a Mózes arcára tett lepellel hozza összefüggésbe, és a két dolog, amit ezzel a lepellel kapcsolatban mond, ez: a dicsőség, mely elmúlt, elhalványult – és a dicsőség, mely tartós, maradandó. Ellentétes szolgálat: a tűnékeny, mulandó – és a maradandó, állandó. Úgy vélem, Pál az utóbbi kategóriába tartozik: a maradandóba, az állandóba, Krisztus szolgálata miatt.

Ez feladja a leckét, nem igaz? Lehet, hogy nem is szükséges sokkal többet mondanom. Ebből kiderül, mi a helyzet velünk; pontosan azt mutatja meg, hogy mi a gyülekezet szolgálata. Van azonban itt még valami, mert ez az egész egybe tartozik. Ha visszamegyünk az 1. fejezet 21. verséhez, ezt olvassuk: „Aki pedig megerősít minket veletek együtt Krisztusban” – valójában itt az van, hogy Krisztusba – „aki beleszilárdít minket veletek együtt Krisztusba, és fölkenet minket, az Isten az.”

A fölkenet edény

A jelenlévők közül, gondolom, mindenki tudja, mit jelent a fölkenés a Bibliában. Fölkenték a királyokat, papokat, egyes prófétákat. A fölkenés azonban, ami a Szent Szellem jövetelének volt a szimbóluma az adott emberen, mindig valamilyen szolgálathoz kapcsolódott. Nem csak arról van szó, hogy Szent Szellemet kapott valaki, hanem hogy a Szent Szellem pozitív aspektusa isteni kifejezésre jutott. Ha királyról volt szó, akkor királyságra, hatalomra, uralomra. Ha papról volt szó, akkor közbenjárásra, szolgálat végzésére, munkájára; és a próféták is ugyanígy voltak felkenve. Tehát mindig az aktív, cselekvő oldalról volt szó.

És megfigyeltétek? Azonnal, hogy Jézus fel lett kenve a Szent Szellemtől, megkezdte szolgálatát. Először próbára tette ezt a szolgálatot az ördög a pusztában. Majd a Szent Szellem erejében Jézus visszatért a pusztából, Názaretbe jött, és megkezdte szolgálatát. A kenet ezt jelentette: az Isten embere életének gyakorlati, aktív aspektusát. „És fölkenet minket.” Ugyanis *nálatok* ez a gyülekezet együttes fölkenése. Fölkenet. Ez pusztán annyit jelent, hogy a Szent Szellem eljött hozzánk, drága barátaim, és ez az életünkben *tevékenységet* jelent: hogy Krisztussal szolgálunk, Krisztust adjuk át másoknak, hogy Krisztust bemutatjuk, Krisztusnak kifejezést adunk, Krisztust ismertté tesszük. A Szent Szellem, ha csakugyan velünk van, a következőkért van: hogy képessé tegyen; bölcsességet,

erőt, kitartást adjon; hatékonyságra, gyümölcsözésre ösztönözzön – ez mind-mind a Szellem által van.

Figyeljük meg, hogy az apostol milyen sokat beszél a Szellemről itt, a levél elején: „Az Úr pedig a Szellem” vagy „ahol az Úr Szelleme, ott szabadság van”, és így tovább, és „fölkent minket”. Mindez átmegy a mi szolgálatunk nagy témakörére. Nem vagyunk alkalmasak önmagunkban. Nem vagyunk alkalmasak. Nincs, ami bennünk megfelelő lenne. De Ő „fölkent bennünket”, és ez elég.

Csodálatos dolog ez, csodálatos. Eszembe jut a szolgálatom kezdete, amikor először hordoztam felelősséget az Úr népének egy csoportjáért, egy olyan társaságért, ahol én lettem, ahogyan mondani szokták, „a pásztoruk”. De, tudjátok, annyira azt éreztem akkor, hogy „nincs meg a képességem ehhez, nem vagyok való semmi módon erre a munkára, de a Szent Szellem itt van, hogy az egészet ellensúlyozza. Számíthatok a Szent Szelleme.” És onnan kezdve mind a mai napig, hiszem, hogy pontosan ez történik. Egyik oldalon a mély meggyőződés arról, hogy nem vagyunk alkalmasak önmagunkban. A másikon pedig ott van a kenet. Ott van a kenet; mindig rátámaszkodhatunk a Szent Szelleme. Nem beszélnek nektek ilyen erőteljesen a szolgálatunkról, ha nem tudnám elmondani nektek, hogy a természet szerint legerőtlenebb, legbolondabb és legtehetetlenebb ember is számíthat a Szent Szelleme. És hogy a lényegre visszatérjek: a Szent Szellem célja, hogy Krisztust megmutassa, hogy Krisztus benyomását keltse a jelenlétünkkel.

Ennél megállok most. Ez a szolgálatunknak egy másik aspektusa: élő levélnek lenni. Hogyan, hogyan terjedjen az evangélium? Hogyan ismerje meg a világ? Az apostol itt nemigen beszél arról, hogy menjünk ki ide vagy oda, és mindenhol szóljunk, hirdessük az igét. Lehet, hogy egyeseknél így lesz. De itt azt mondja, „ismer és olvas MINDEN ember”. Így növekszik az evangélium! Így ismeri meg a világ, hogy az emberek Krisztust tudják olvasni, ahol mi vagyunk. Bizonyos vagyok, hogy azért kell imádkoznunk a szívünkben és a térdünkön egyre inkább és inkább, hogy „Uram, töltsd be ezt a szolgálatot, tegyél engem Krisztus bizonyítványává! Tegyél engem Krisztus élő ajánlólevelévé, Krisztus levelévé, így kérünk.”

Eredeti: <https://www.austin-sparks.net/english/books/006321.html>

Fordítás: <https://hitunkcelja.wordpress.com/>